

Kada bih bila gradonačelnica Bjelovara tjedan dana, što bih prvo napravila?

Uz prvu (sigurno finu) jutarnju kavu u svom divnom uredu, prvo bih, po uzoru na čakovečkog gradonačelnika i neke druge, »srezala« gradonačelničku plaču, kao i plaće ekipi, koja radi sa mnom. Pa ako mogu moji sugrađani »krpati kraj s krajem«, moja savjest mi ne bi dopuštala, da se razbacujem novcima. Možda će mi biti i lakše, pa kako utrošiti sav taj novac? Manje je više, kažu...

Zatim, treba malo srediti i taj gradski »vozni park«.

ZA DOBRO SVAKOG STANOVNIKA GRADA

Mislim da bih za svoj tim, izabrala najbolje stručnjake iz svakog područja. Uz natječaj i opako testiranje kandidata, koji bi morali govoriti svjetske jezike, računalom vladati poput najvještijeg »hakera«, tražila bih test opće kulture, pismenosti i informiranosti, ali i test karaktera. Pa se tako, kod mene, ne bi mogao zaposliti nitko, tko traži osobnu korist, tko je sklon laganju (pozvala bih one profile, koji po gestama i govoru tijela, razotkrivaju lažljivce), tko je nepošten, bez hrabrosti i odlučnosti, da radi za opće dobro. Za dobro svakog stanovnika grada. Pa to i jest zadaća političara.

Možda bi im dala i da napišu kratki esej, npr. o smislu života, pa bi dala analizirati njihov rukopis. Kažu da se tako može mnogo toga saznati o osobi, o njenom mentalnom sklopu, empatiji, socijalnoj kompetenciji, kreativnosti, inovativnosti, agresiji, stupnju prilagodljivosti prema drugima i još mnogo toga. A usput bi dobila i uvid o tome, kako ti ljudi, vide smisao života u ovom svijetu i svoje mjesto u njemu. A to nije mala stvar.

Sigurno bih im dala i neke praktične instant zadatke, da utvrdim njihovu snalažljivost u datoj situaciji. A važna bi bila i fizička kondicija i forma, jer se ne bi puno vozili u autima (zbog gore navedenog razloga)

E, tek tada, kada bih imala super ekipu, časnih, hrabrih ljudi, snalažljivih i brzih, sa iskrenim namjerama, velikim znanjem i voljom, tada bih im dala zadatak, da svatko u svom području, napravi svoju viziju promjene. (da, ljudi bez velike vizije i velikih ideja, ne dolaze u obzir). Jer ipak... samo mijena stalna jest.

SRETNA DJEČJA LICA

Vrlo težak zadatak, jer posla ima preko glave. Odmah bih dala hitan nalog, za izgradnjom novog i modernog dječjeg igrališta, kao što bih dala, hitno sanirati ona postojeća. Ona, gdje se djeca i dalje, igraju sa potrganim daskama, iz kojih vire šarafi. Ma otišla bih tamo i sama, ako treba. Istina, nisam baš nešto vješta s čekićem i daskama, ali našao bi se valjda neki kršan muškarac, ili više njih, koji bi pritekli dami u nevolji. Kupila bih tim potezom mnogo sretnih dječjih lica, kao i glasove i simpatije, njihovih roditelja. Pa ne želimo valjda, mnogo ranjene djece s tetanusom i traumama od igrališta. Ona trebaju biti vesela i vedra mjesta.

Mislim da bi jedan od prvih poteza, bila cjelodnevna šetnja po bjelovarskim vrtićima i školama, kako bih provjerila postojeće stanje. Naravno, uputila bih se tamo sa svojom cijelom svitom, koja bi razgovarala sa tetama, učiteljicama i ravnateljima, koji bi mogli iskreno i bez zadržke, reći što ih najviše muči. Onako, bez fige u džepu i straha, da će im se neka njihova misao ili rečenica, uzeti za zlo.

U vrtićima bih ugledala djecu, kako spavaju poput ribica u konzervi, kreveta naguranih jedan do drugoga. Također bi vidjela tete, kako preskaču krevete, koje se poput nekih superwoman junakinja, bore sa tridesetak djece u grupi i pokušavaju pregurati još jedan dan. Došla bih u trenirci, sjela na tepih i poigrala se s djecom. I otišla smišljati plan, kako da uvjete u vrtićima učinim boljima. Ipak... djeca su naše najveće blago...

U školama bih prvo, otišla pogledati toalete. Da, čula sam da često puta, nema niti toalet papira ili sapuna, kao što bih također otišla pogledati, što naša djeca i mladi, jedu u školskoj kuhinji. No, još uvijek imam »traume« od variva s mahunama i čaja, koji ima okus po starim

KADA BIH BILA GRADONAČELNICA BJELOVARA NA TJEDAN DANA...

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 14 Ožujak 2014 20:13 - Ažurirano Petak, 14 Ožujak 2014 20:51

čarapama, pa bih pod hitno pokušala učiniti, promjenu jelovnika.

Ne smatram dobrim niti činjenicu, da nam mladi odrastaju na hrenovkama i hamburgerima, pa će jednoga dana imati razne poremećaje prehrane, kompleks manje vrijednosti i mnogo propalih veza. Poslije će morati odlaziti kod nekog »gurua« po pomoć. Ili Šimleši.

Ne želimo valjda mnogo traumatiziranih ljudi. Bolje sasjeći stvari u korijenu.

A i cijenu školske kuhinje treba smanjiti, jer je mnogim roditeljima previsoka (pogotovo onima koji imaju više školaraca), pa tako djeca u školskim kuhinjama, mole za šnitru kruha . Jer su gladna.(na ovo mi se plače).Ima li što gore od gladnog ili bolesnog djeteta?

Svakako bih odvojila vrijeme, da »pročešljam« one mračne zakutke i grmlje oko škole, jer se tamo vidi, stvarno stanje stvari. Možda bih poslušala i koji sat matematike, da utvrdim gradivo, jer... matematika mi nikada nije išla.

Popričala bih s klincima, poslušala njihove kritike, prijedloge, molbe... želje i pozdrave. Djeca su najiskrenija, tako kaže stara mudrost.

Vidjela bih vjerojatno tada da se djeca jako malo smiju, pa bih vrlo ozbiljno razmislila, kako im mogu život učiniti, ljepšim i bogatijim.

DRUGAČIJA GRADONAČELNICA – IZ NARODA

Obavezno bih obišla bjelovarsku bolnicu i odnijela bih cvijeće bolesnim ženama i novopečenim mamama. Postati majkom u ovom gradu, zaista je jako hrabra stvar, a cvijeće se ne poklanja samo na Dan žena. Dan žena, treba biti svaki dan (sorry muškarci).

Onih 500 kuna za novorođenče, povisila bih, na neke puno veće iznose. Ako su na praznu podzemnu garažu potrošeni milioni, djeca našeg grada, zaslužuju puno više (kada već nemaju

sreće, da su se rodili negdje drugdje). Također bih obišla i dječji odjel, na kojem sam i sama, prije nekoliko godina boravila sa svojom kćeri. Bolesna djeca koja su se tamo našla, zaslužuju puno bolje uvjete.

Vjerojatno bih se, od svih tih problema, tuge i jada, koje bih zatekla na svim tim mjestima, jako umorila, pa bih se poželjela odmoriti. Ne, ne bih tada legla i prepustila se jadu i čemeru, već bih otišla na Zavod za zapošljavanje, jer mislim da gradonačelnici, ne idu inače tamo. Bar ih ja nikada nisam vidjela. A dugo već odlazim na to sumorno mjesto.

Ako ste jedan od nesretnika (ne od rođenja, kako pjeva Pejaković, već od dana prijave na Zavod), sigurno dobro znate, o čemu pričam.

A ja bih bila drugačija gradonačelnica, onako, iz naroda. Kao Bandić. Počela bih i trčati svako jutro. Na Boriku.

PRESTRUČAN TIM I ODLIČNI PROJEKTI

Posjetila bih sve tvornice, propale i one rijetke koje još rade, da vidim što se može još spasiti, a onda bih angažirala, onaj svoj predobar i prestručan tim s početka priče, da poduzme sve, ali baš sve, da se ljudima omoguće radna mjesta.

Pronašla bih vrhunske stručnjake iz gospodarstva (valjda su još ostali neki koji nisu otišli trbuhom za kruhom u neke daleke zemlje), koji će napraviti odlične projekte za fondove EU. Pa bi tako i naš dragi Bjelovar, konačno postao mjesto poznato, ne samo po kafićima, nezaposlenosti i razvodima, već i po odličnim idejama, vrhunskim brendovima i velikom broju zaposlenih.

Mnogo bih razmislila o prevenciji alkoholizma kod mladih, ali i onih starijih, jer alarmantna mi je činjenica da smo vodeći, po broju alkoholičara. Obišla bih čak i kafiće, subotom navečer, da vidim tko to toči, alkohol maloljetnicima (sorry gradski ugostitelji). Ipak, ne želimo valjda da nas prozovu »grad cugera«.

Odmah bih razradila ideju za jedan vrhunski Centar za mlade, koji bi obilovao sadržajima za svakoga. Mladi su nam depresivni, nezainteresirani, bez smisla i ideja. A da bi bilo drugačije, treba im mnogo toga i ponuditi. To bi bilo mjesto, koje bi radilo uvijek, gdje bi se moglo uvijek doći na razgovor, radionicu po izboru, po savjet, pomoć i podršku. Kladam se da ovdje, još uvijek ima ljudi sa idejom, kvalitetom, voljom i željom, koji bi sa veseljem, sudjelovali u takvom projektu.

Radilo bi se ovdje sa darovitom djecom i mladima (jer su oni zanemarena kategorija), kao i s djecom i mladima s posebnim potrebama. Za to bih iskeširala, poveću svotu, jer bih znala, da će se sav taj novac, trud i rad, isplatiti našem gradu. Možda tada ne bi odlazili odavde, već poslije srednje škole ili nešto kasnije.

Što bih još napravila?

Također bih mnogo šetala gradom i pokušala sanirati sve one ruševine, koje prijete rušenjem na glavu svakog prolaznika. Već sam previše puta čula priču: »Eto, dogodilo se, pokušat ćemo učiniti sve u našoj moći, da se ne ponovi.« (poznato, zar ne).

Pokušala bih dokučiti sve one čudne brojke u proračunu grada (naravno, uz pomoć dobrih matematičara i ekonomista, jer sam priznajem, glupa za matematiku, ali hvala bogu, imamo mi vrsnih matematičara), a ako bih uvidjela nepravilnosti, bilo koje vrste, odmah bi podijelila otkaze odgovornima za njih. Također bih iz svih Upravnih odjela, maknula kadrovanje, izbacila politiku i stavila vrsne stručnjake.

SVE ZA VOLJENE SUGRAĐANE

Uzela bih si svakoga dana, nekoliko sati, u kojima bi kod mene, mogli doći svi. Od djece, mladih, pa do onih najstarijih. Bila bih aktivna i na fejsu. Tko ne bi volio gradonačelnicu koja na fejsu svakome odgovara na pitanja. Možda i stranicu, grupu, blog. Ma sve za moje voljene sugrađane.

U onih nekoliko sati, primala bih svakoga tko ima želje, kritike, prijedloge i ideje. I uopće mi ne bi bilo važno, da li je osoba doktor, učiteljica, poznati poduzetnik, smetlar ili frizerka. Svi bi bili dobrodošli, bez iznimke. Nešto kao »na kavi sa gradonačelnicom«, ali uz otvoren razgovor, bez

lažnih obećanja i parola.

Također bih svakome odgovarala na poštu i pozive. Ne bih željela, da o meni pričaju kao o nekoj »ignorantici« ljudi.

Jedino ne znam što bih napravila s onom famoznom Terezijanom. To je velika dilema i nekako sklizak teren. Ljudi baš ne vole, kada im se dira u nju. Za njih je ona ipak modna revija, jedna od rijetkih prilika da vide i budu viđeni, kao i prilika da vide Rozgu i njene duge noge, zgodne tamburaše i da popiju hektolitre pive.

Meni se ipak čini mnogo logičnijim, da se silni novci koji se troše za tu famoznu trodnevnu feštu, rasporede za Bjelovarsko kazalište, možda da se ponovo pokrene osnivanje Gradskog orkestra, da više promoviramo naše kvalitetne glazbenike (a vjerovali ili ne, ima ih) i slične stvari.

Rozgine dugačke noge ćete već negdje vidjeti, sasvim sam sigurna u to, vidjeti nekoga koga niste već dugo i biti viđeni, možete svake subote dopodne, ako napravite đir po korzu, a masne ćevape i hektolitre pive, možete i ovako pojesti i popiti, ako vam je baš gušt.

Možda da se više novaca, utroši na zanimljive sadržaje preko ljeta (jer ljudi sve manje odlaze iz grada, jer nemaju love), umjesto što svake godine, gledamo već tradicionalno dosadan (uz časne iznimke) program na ovoj lokalnoj fešti, koja sve više liči, na paradu kiča.

BOK - fest, svejedno je već odavno, postao jedinstvena prilika, ponekim našim razuzdanim glumcima, da se do sita najedu i napiju (a sve to zabadava), zaplešu na stolu i izvedu neku predstavu, onako, reda radi. Mogli bi bolje, srezati svu tu »orgijašku« potrošnju i rasporediti te novce, na kulturno uzdizanje naših građana, tokom cijele godine. Da me netko krivo ne shvati, ja jako volim kazališnu umjetnost i nemam baš ništa protiv glume, predstava i kazališta. Časna riječ.

Možda da se tokom cijele godine, dovedu odlični glumci, sa odličnim predstavama, ali bez plesa po stolovima, brdo besplatne hrane i cuge, koja se plaća iz gradskog proračuna.

VRATITI OSMIJEH, NA LICA BJELOVARČANA

I tak, da se ova moja maštarija, ne bi previše odužila, ovdje je bajci kraj.

Čiča miča, gotova je priča.

Da ne zaboravim, mislim da bi mi glavni cilj bio, vratiti osmijeh, na lica Bjelovarčana. A kada nemaš sa čime platiti režije, hranu, kupiti djeci školske knjige i tako dalje, baš se i ne možeš smijati, zar ne?

Možeš jedino ne spavati, živčano hodati svijetom kao zombi, poslati kvragu Zavod za zapošljavanje, političare i sve druge i otići odavde. Što dalje.

A to ne želimo, niti smo ikada željeli.

Ja bih u svojoj maštariji napravila ovako.

Možda ipak razmislim o toj ideji.

Pa i Siniša Vuco, kaže da će se kandidirati, za gradonačelnika Zagreba, pa zašto ne bi i ja? (šala mala :)

Ovo je ipak, samo moja bjelovarska bajka.

Pozdravljam vas sve, jer moram ići vježbati, plesne figure za snimanje spota Happy. A ja želim biti u spotu. Zapravo, ne u jednom, nego u bjelovarska dva. Ipak, dvaput je dvaput. Ali ipak

KADA BIH BILA GRADONAČELNICA BJELOVARA NA TJEDAN DANA...

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 14 Ožujak 2014 20:13 - Ažurirano Petak, 14 Ožujak 2014 20:51

neće biti dva. Šteta, možda bi tada bili dvostruko sretniji.

Budite mi happy i dođite na ples...